

Súd: Okresný súd Brezno
Spisová značka: 6C/283/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6312208609
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ondrej Kekeňák, PhD.
ECLI: ECLI:SK:OSBR:2016:6312208609.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Brezno sudcom JUDr. Ondrejom Kekeňákom, PhD., v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s.r.o. so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zast. Fridrich Paľko, s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421 proti odporcovi Slovenská republika, zast. Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, IČO: 00 166 073, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

- I. Súd návrh z a m i e t a.
- II. Odporcovi súd náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ sa návrhom podaným na tunajšom súde dňa 27.09.2012 domáha, aby súd uložil odporcovi povinnosť zaplatiť mu z titulu majetkovej škody sumu 175,- Eur a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 663,84 Eur, prípadne medzitímnym rozsudkom rozhodol tak, že odporca je zodpovedný za škodu, ktorá vznikla navrhovateľovi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Brezno, ktorý nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej lehote. Závazok navrhovateľa mal vzniknúť zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXX voči dlžníkovi B. M., nar. XX.XX.XXXX.

Navrhovateľ podaný návrh odôvodnil v podstate tým, že v pozícii oprávneného navrhol vykonanie exekúcie pred zvoleným súdnym exekútorom pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku zo zmluvy o úvere. Súdny exekútor postupoval podľa procesnej úpravy obsiahnutej v Exekučnom poriadku, najmä podľa ustanovenia § 44 ods. 1 Exekučného poriadku a predložil návrh navrhovateľa na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom miestne a vecne príslušnému súdu a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie a udelil mu poverenie na vykonanie exekúcie.

Navrhovateľ pre obavy o právny a faktický osud pohľadávky nútene vymáhanej súdnym exekútorom, ktorému bolo naposledy udelené poverenie na vykonanie exekúcie, spísal a podal postupom podľa § 44 ods. 8 Exekučného poriadku exekučnému súdu návrh na zmenu exekútora. Navrhovateľ legitímne očakával, že súd mu svojou činnosťou poskytne súdnu ochranu v zákonom predpokladanej kvalite a teda, že dôjde k reálnej zmene exekútora rozhodnutím súdu v zákonom stanovenej lehote. Bohužiaľ sa tak nestalo a to napriek tomu, že podaný návrh spĺňa všetky formálne a materiálne podmienky ustanovené Exekučným poriadkom, resp. Občianskym súdnym poriadkom. V exekučnom konaní vedenom podľa ustanovenia § 44 ods. 8 Exekučného poriadku je založená zákonná povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o návrhu oprávneného na zmenu exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora.

Exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase.

V predmetnom prípade podľa tvrdenia navrhovateľa neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústreďene a so zbytočnými prieťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o zmene súdneho exekútora pristúpi až po veľmi dlhej dobe. Súd najmä nevykonával žiadne také úkony, ktoré by smerovali k odstráneniu právnej neistoty, ktorej sa navrhovateľ v predmetnej veci nachádzal, čím porušil základné práva navrhovateľa zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR.

Navrhovateľovi vznikla majetková škoda predstavujúca náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením návrhu na zmenu súdneho exekútora a rozhodnutím o ňom. Navrhovateľ vynaložil v tomto období na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému sumu 70,- Eur, na udržanie a správu informačného systému sumu 40,- Eur, na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom sumu 50,- Eur, na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urovaním a kontrolou stavu konania sumu 15,- Eur.

Druhým uplatneným nárokom je náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorá vznikla tým, že márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania navrhovateľa, že nastanú účinky predpokladané ustanovením § 44 ods. 8 Exekučného poriadku a správnym postupom exekučného súdu dôjde k zámene súdneho exekútora, čo bude viesť k efektívnemu a účinnému vymoženiu jeho pohľadávky. Nesprávny úradný postup exekučného súdu vystavil oprávnené záujmy navrhovateľa riziku zániku povinného, riziku zmarenia účelu exekučného konania pre stratu kontaktu s povinným, riziko insolventnosti povinného. Náhrada nemajetkovej ujmy má byť teda vnímaná ako spravodlivá satisfakcia za konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov a základných práv. Navrhovateľ zdôraznil, že neexistuje akýkoľvek účinný vnútroštátny prostriedok nápravy spôsobilý reštituovať vzniknutú situáciu, a možno konštatovať úplne zbytočné a právne nezdôvodniteľné časové omeškanie v rozhodovaní exekučného súdu, ktoré spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít navrhovateľa, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov. Vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane navrhovateľa, ale aj na strane jeho majiteľov. Napokon nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy navrhovateľa a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať.

Podľa navrhovateľa potreba náhrady nemajetkovej ujmy má svoj základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu, z ktorých vyplýva najmä právo navrhovateľa na včas a kvalitne poskytnutú súdnu ochranu, v súlade s ktorým má byť vykonávaný aj výklad a aplikácia zákonných predpisov zo strany všeobecných súdov.

Primeranou sumou náhrady nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a zamedzenie vymoženiu pohľadávky cestou exekúcie, v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučného súdu, je suma 885,12 Eur. Navrhovateľ uskutočnil výpočet nároku alikvotným pomerom 55,32 Eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu a to práve na základe aplikácie doktríny ústavného súdu, teda 663,88 Eur za roku : 12 mesiacov v roku = 55,32 Eur za mesiac. Navrhovateľ taktiež tunajší súd upozornil, že v danej veci bol exekučný súd nečinný viac ako 381 dní.

V danom prípade sa navrhovateľ domáha podaným návrhom náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom tunajšieho súdu. Navrhovateľ postupoval podľa ustanovenia § 15 ods. 1 zákona 514/2003 Z. z. a písomnou žiadosťou požiadal odporcu o predbežné

prerokovanie nároku na náhradu škody. Odporca však do podania tohto návrhu na žiadosť navrhovateľa nereagoval.

Odporca Slovenská republika, v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti SR, sa podaním zo dňa 19.05.2014, doručeným súdu dňa 22.05.2014, vyjadril k podanému návrhu, pričom žiadal návrh zamietnuť z viacerých dôvodov. V prvom rade odporca namietal procesné pochybenia zo strany navrhovateľa, ktorý vo svojich návrhoch zmätočne označil povinných s odlišným uvedením dátumov narodenia v prípade keď boli uvádzaní v návrhoch viacnásobne, spisové značky príslušných exekučných konaní, pod ktorými sú veci vedené na exekučných súdoch, neboli v návrhoch označené napriek tomu, že navrhovateľ tieto údaje k dispozícii má, pričom voči súdu nepravdivo a zavádzajúco tvrdí, že súdu k jednotlivým exekučným veciam poskytuje všetky údaje, ktoré má k dispozícii. Neuvedenie konkrétnej spisovej značky veci bolo okrem iného dôvodom aj na odmietnutie ústavnej sťažnosti navrhovateľa, ktorú podával na Ústavný súd SR. Navrhovateľ nepriložil ani jeden relevantný dôkaz na preukázanie svojich tvrdení, celú dôkaznú povinnosť prenáša na súd, čo je neprijateľné, aj samotné zdôvodnenie uplatnených nárokov je nejasné z pohľadu špecifikácie konkrétneho právneho dôvodu vzniku nároku na náhradu škody, či vzniku nároku na nemajetkovú ujmu.

V tomto konaní nie je splnená základná podmienka pre možnosť vyhovieť podanému návrhu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., a to predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom štátu, po neúspešnosti ktorého je možné takýto návrh podať po uplynutí 6 mesiacov odo dňa prijatia žiadosti navrhovateľa. Odporca zdôraznil, že navrhovateľ podal na Ministerstvo spravodlivosti SR žiadosť o predbežné prerokovanie predmetných nárokov, avšak po výzve ministerstva nedoplnil žiadané informácie, nebol ochotný priložiť ani príslušné návrhy na zmenu exekútora v jednotlivých exekučných konaniach s dátumom doručenia súdu, uznesenia o zmene súdneho exekútora, prípadne oznámiť dátumy, kedy sa navrhovateľ dozvedel o škode, ďalej doklady preukazujúce vyčíslenie majetkovej škody, či iné skutočnosti podstatné pre prerokovanie nároku. Neposkytol teda žiadnu súčinnosť pri predbežnom prerokovaní podaných žiadostí a tým zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody, o čo sám požiadal. Odporca preto nepovažuje nárok navrhovateľa za predbežne prerokovaný v zmysle § 4 ods. 1 písm. a) zák. č. 514/2003 Z. z.

Čo sa týka splnenia atribútov pre vznik nároku na náhradu škody v zmysle uvedeného zákona, je podľa odporcu potrebné vychádzať pre posudzovaní otázky nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v údajnom porušení povinnosti súdu vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote zo znenia ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., kde je explicitne uvedené, z čoho je možné vychádzať pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, pričom navrhovateľ doposiaľ dôkazy potrebné pre posúdenie tejto otázky, predpokladané týmto ustanovením nepredložil. K otázke nerozhodnutia o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej lehote odporca uvádza, že všeobecným predpokladom na zmenu súdneho exekútora je žiadosť oprávneného na zmenu súdneho exekútora spolu s uvedením súdneho exekútora, ktorý má nahradiť pôvodného exekútora. V praxi je zaužívaný model, v zmysle ktorého exekučný súd po dôjdení žiadosti o zmenu súdneho exekútora predloží túto žiadosť pôvodnému súdному exekútorovi na vyjadrenie, na vyčíslenie jeho doterajších trov a na zaslanie príslušného exekútorského spisu za účelom realizácie povinností vyplývajúcej exekučnému súdu z ustanovenia § 44 ods. 9 zákona č. 233/1995 Z. z.

Odporca pripustil, že v niektorých jednotlivých prípadoch mohol exekučný súd rozhodnúť o návrhoch oprávneného na zmenu súdneho exekútora po uplynutí zákonom stanovenej 30-dňovej lehoty od doručenia takéhoto návrhu, najmä v prípadoch ak pôvodný exekútor neposkytol exekučnému súdu plnú súčinnosť, v takých prípadoch exekučný súd z objektívnych dôvodov nemohol dodržať zákonnú 30-dňovú lehotu na rozhodnutie o návrhoch navrhovateľa ako oprávneného na zmenu súdneho exekútora tak, aby v tejto lehote rozhodol aj o trovách exekúcie pôvodného súdneho exekútora a súčasne postúpil novému súdnému exekútorovi exekučný spis pôvodného súdneho exekútora. Odhliadnuc od uvedeného, v prípadoch podozrenia, že exekučný súd nekonal o návrhoch navrhovateľa ako oprávneného na zmenu súdneho exekútora navrhovateľovi nič nebránilo využiť účinný prostriedok nápravy, ktorým bolo podanie sťažnosti predsedovi príslušného súdu proti porušovaniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa § 3 ods. 7 v spojení s § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch. Ak navrhovateľ tento prostriedok nápravy nevyužil, zanedbal svoju všeobecnú preventívnu povinnosť podľa ustanovenia § 415 zákona č. 40/1964 Zb., keďže si nepočínal tak, aby

nedošlo k škode na jeho majetku. Aj v zmysle judikatúry Ústavného súdu SR nedodržanie lehoty, stanovenej zákonom, nie je automaticky aj porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, je potrebné prihliadať na všetky okolnosti danej veci.

Vzhľadom na povahu úkonu (rozhodnutie o zmene súdneho exekútora), zákonom ustanovenú lehotu, lehotu v ktorej sa rozhodlo, nečinnosť navrhovateľa i nevyhnutnosť vykonať pred, resp. súčasne s rozhodnutím i iné úkony, nie je možné nerozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora v lehote stanovenej zákonom považovať za zbytočné prieťahy, a teda za nesprávny úradný postup. Zároveň odporca poukázal na ustanovenie § 44 ods. 8 a 9 Exekučného poriadku, z ktorého je zrejmé, že pôvodný súdny exekútor vykonáva úkony exekučného konania až do času rozhodnutia súdu o zmene súdneho exekútora, resp. do doručenia uznesenia o zmene súdneho exekútora pôvodnému exekútorovi. To znamená, že v súvislosti s nerozhodnutím súdu v lehote nemohlo dôjsť k vzniku žiadnej materiálnej škody, pôvodný súdny exekútor mal a mohol pokračovať vo vymáhaní pohľadávky, na ktorú mal poverenie s ohľadom na zachovanie kontinuity konania.

Odporca ďalej poukázal na nedostatok právomoci všeobecného súdu preskúmať efektívnosť a rýchlosť súdneho konania iného súdu (v tomto prípade exekučného) v konaní o náhrade škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Takémuto skúmaniu môže byť rozhodovanie súdu podrobené len v konaní pred Ústavným súdom SR na základe ústavnej sťažnosti, obdobnú právomoc má predseda príslušného súdu na podklade sťažností na prieťahy podľa § 62 ods. 1 zák. č. 757/2004 Z.z. Všeobecný súd potom môže o náhrade škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. rozhodovať na základe prieťahov v súdnom konaní len v prípade, ak by tieto boli konštatované vo výsledkoch vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažností na prieťahy, v právoplatnom rozhodnutí vydanom v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktorý má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatnom rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, alebo v právoplatnom rozhodnutí Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, v ktorej Ústavný súd SR konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Odporca dal do pozornosti súdu uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 03.10.2012, č.k. I.ÚS 476/2012-12, ktorým bolo rozhodované o ústavných sťažnostiach navrhovateľa, tieto boli pre zjavnú neopodstatnenosť odmietnuté, pretože namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré sťažovateľ označil, a to buď pre nedostatok zjavne príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Podľa Ústavného súdu SR doterajšia dĺžka predmetných konaní sama osebe nie je ešte takej povahy, aby len na jej základe bolo možné v danej veci vysloviť namietané porušenie práv sťažovateľa, resp. že doba konaní vedených okresným súdom zasiahla samotnú podstatu a účel základného práva sťažovateľky takým závažným spôsobom, že by to odôvodňovalo prijatie sťažnosti na ďalšie konanie.

K vyčíslenej škode a k nemajetkovej ujme zo strany navrhovateľa vyjadril odporca názor, že navrhovateľ nepreukázal ničím vznik škody a nároky, ktoré si uplatňuje možno považovať za hypotetické.

Navrhovateľ sa v rámci návrhu domáha náhrady škody pozostávajúcej z materiálnej škody v paušálnej sume 175,- Eur. Podľa tvrdení navrhovateľa si tento vyčíslil vzniknutú škodu na základe paušalizácie reálnych vecných nákladov, ktoré spočívajú v administratívnych výdavkoch, funkčných výdajoch, mzdových výdajoch a výdajoch spojených so stratou času zamestnanca, a to bez ohľadu na dĺžku trvania prieťahov. Taktiež uvádza, že škoda zaťažila navrhovateľa v období medzi dorúčením návrhu na zmenu súdneho exekútora a rozhodnutím o návrhu. Ako podstatné zložky vyčíslenej sumy uvádza správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému, udržiavanie a správu informačného systému a administratívne spracovanie textov urgencií, publikačné výdaje, poštovné. Navrhovateľ v návrhu neuviedol, či predmetné vecné náklady predstavujú podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. skutočnú škodu a ušlý zisk. V tomto smere odporca poukazuje na definície podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. skutočnú škodu alebo ušlý zisk. Na základe ustálených definícií skutočnej škody a ušlého zisku má odporca za to, že navrhovateľ dosiaľ neunesol bremeno tvrdenia tým, že nekonkretizoval, či si uplatňuje skutočnú škodu alebo ušlý zisk a zároveň zastáva názor, že navrhovateľom uvedená paušalizáciu vecných nákladov nemožno považovať ani za zmenšenie majetku poškodeného, ani za ušlý majetkový prospech, a teda logicky nie je možné domáhať sa ich náhrady podľa zákona 514/2003 Z.z..

Odporca poukázal na to, že navrhovateľ ako spoločnosť, ktorá sa zaoberá spotrebiteľskými úvermi k svojej činnosti potrebuje a nepochybne využíva informačný systém, ktorý poskytuje prehľad poskytnutých úverov. Takýto systém musel využívať nielen počas domnelých priesťahov, ale aj pred týmto obdobím, ako aj po ňom, nielen na správu pohľadávok, ktoré boli predmetom exekúcie, ale aj pri takých, pri ktorých žiadne exekúcie neprebiehali, resp. prebiehali bez namietaných nedostatkov. Akákoľvek výška nákladov prevádzkovania na správu informačného systému vznikla bez ohľadu na tvrdené priesťahy a jej uplatnenie možno považovať za účelové. Navrhovateľ ako ďalšiu položku uvádza udržiavanie systému. Tu ide taktiež o činnosť, ktorú musí navrhovateľ udržiavať na každodennej báze, najmä pri poskytovaní úverov v takom rozsahu, v akom ich poskytuje navrhovateľ, aby sa naplnil účel fungovania spoločnosti daného druhu. Požadovať paušálne náhrady za vyššie uvedené všeobecné činnosti je nesprávne a účelové.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti má odporca za to, že nemôže niesť zodpovednosť a nahrádzať navrhovateľovi materiálnu škodu tak, ako si ju uplatnil v tomto konaní, pretože navrhovateľ nepreukázal jednak vznik a ani výšku škody.

Navrhovateľ sa v rámci svojich návrhoch domáha aj náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v pomernej výške k čiastke 663,88 Eur (suma ktorá vyplýva z judikatúry Ústavného súdu SR), podľa toho, ako dlho trvalo domnelé omeškanie.

V časti nároku navrhovateľa na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch poukázal odporca na skutočnosť, že nálezy Ústavného súdu SR, na ktoré navrhovateľ odkazuje v návrhu nie je možné automaticky aplikovať na predmetné konanie. Je potrebné poznamenať, že poskytovanie finančného zadosťučinenia nie je automatické a podlieha podrobnému skúmaniu prípadu zo strany súdu. Každé prípadové okolnosti sú osobitné a vychádzať z paušálnej sumy 663,88 Eur, ktorá musí byť priznaná za každý rok priesťahov je nesprávna úvaha. Navyše pri rozhodovaní Ústavný súd SR vychádza aj z významu sporu pre navrhovateľa, pričom v tomto prípade sa jedná o veľkú spoločnosť poskytujúcu úvery fyzickým osobám. Ústavný súd SR prihliada aj na to, či sťažnosť voči postupu v konaní adresovaná predsedovi súdu viedla k náprave. Pokiaľ navrhovateľ tento prostriedok nevyužil je neprijateľné, aby sa mu priznávala náhrada nemajetkovej ujmy podľa vybraných náleзов Ústavného súdu SR, keď predseda súdu nemal možnosť zjednať prípadnú nápravu. V druhom rade odporca poznamenáva, že vznik nemajetkovej ujmy u fyzických a právnických osôb je odlišný. Pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti sú irelevantné v predmetnom konaní, keďže si náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatňuje spoločnosť ako právnická osoba. Navrhovateľ taktiež uvádza aj "zánik podnikateľských aktivít a podnikateľských plánov" bez bližšej konkretizácie. Taktiež navrhovateľ v návrhu nespresnil, v čom a ako situácia ovplyvnila jeho ďalšie podnikateľské postupy.

Navrhovateľ tiež v rámci svojho návrhu opomenul uviesť, že pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné preukázať, že konštatovanie porušenia práva nie je dostačujúcim zadosťučinením. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odporca nemá preukázaný vznik nemajetkovej ujmy a ani to, že by sa mala poskytovať jej náhrada v peniazoch.

Záverom odporca poukázal na aspekt dobrých mravov, na ktoré sa navrhovateľ odvoláva, pričom z pohľadu odporcu práve toto kritérium hovorí v neprospech navrhovateľa vzhľadom na charakter nárokov a na charakter obchodnej činnosti, z ktorej tieto nároky voči dlžníkom navrhovateľa vznikli, na jeho prax pri uzatváraní zmlúv o spotrebiteľských úveroch a na negatívne vnímanie navrhovateľa verejnosťou aj špecializovanými organizáciami na ochranu spotrebiteľa či zo strany štátnych orgánov, ktoré na každej mocenskej úrovni musia vynakladať nadmerné úsilie na dosiahnutie efektívnej ochrany práv spotrebiteľov. Toto negatívne vnímanie je práve dôsledkom praktík a aplikácie či využívania právnych inštitútov zo strany navrhovateľa, ktoré sú v rozpore s dobrými mravmi a so všeobecne uznávanými spotrebiteľskými právami. Ak potom v prípadnom exekučnom konaní, v ktorom má byť vymáhaná pohľadávka navrhovateľa voči jeho dlžníkovi, zároveň spotrebiteľovi, súd vynakladá väčšie úsilie a dlhšie časové obdobie na podrobné skúmanie podmienok uzatvorenia spotrebiteľskej zmluvy, dodržania právnych predpisov o ochrane spotrebiteľa atď., potom navrhovateľ nemôže poukazovať na rozpor s dobrými mravmi v súvislosti s takýmto postupom súdu. K príčinnej súvislosti odporca uviedol, že vychádzajúc zo základnej charakteristiky príčinnej súvislosti, ako priameho a bezprostredného vzťahu príčiny a následku nemožno tvrdiť, že navrhovateľovi vznikla škoda postupom tunajšieho súdu.

Na základe týchto skutočností odporca žiadal návrh v plnom rozsahu zamietnuť.

V predmetnom konaní podal navrhovateľ podaním zo dňa 30.05.2014, doručeným súdu dňa 02.06.2014, návrh, ktorým žiadal zrušiť vytýčené pojednávanie a prerušiť konanie. Svoj procesný návrh odôvodnil v podstate tou skutočnosťou, že podľa jeho právneho názoru vo veci rozhoduje vylúčený sudca a súd, ktorého všetci sudcovia sú v tomto konaní vylúčení v zmysle ustanovenia O.s.p. Na základe toho mal konajúci sudca postupovať v zmysle § 15 a nasl. O.s.p. Na vylúčení sudcov Okresného súdu Brezno v tejto veci navrhovateľ trvá napriek rozhodnutiu odvolacieho súdu o tom, že sudcovia vylúčení nie sú. Z toho dôvodu navrhovateľ podal sťažnosť na Ústavný súd SR, ktorú v prílohe svojho podania pripojil a zároveň navrhol konajúcemu súdu, aby prerušil konanie až do rozhodnutia Ústavného súdu SR v tejto veci, v zmysle ustanovení § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. a ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p.

V predmetnom konaní po vytýčení pojednávania vo veci na deň 25.08.2014 podal navrhovateľ podaním zo dňa 21.08.2014, doručeným súdu dňa 21.08.2014, návrh, ktorým žiadal zrušiť vytýčené pojednávanie. Svoj procesný návrh odôvodnil skutočnosťou, že podľa jeho právneho názoru vo veci rozhoduje vylúčený sudca a súd, ktorého všetci sudcovia sú v tomto konaní vylúčení v zmysle ustanovenia O.s.p.. Na základe toho mal konajúci sudca postupovať v zmysle § 15 a nasl. O.s.p. Na vylúčení sudcov Okresného súdu Brezno v tejto veci navrhovateľ trvá napriek rozhodnutiu odvolacieho súdu o tom, že sudcovia vylúčení nie sú. Z toho dôvodu navrhovateľ podal sťažnosť na Ústavný súd SR, ktorú v prílohe svojho podania pripojil a zároveň navrhol konajúcemu súdu, aby zrušil nariadené pojednávanie až do rozhodnutia Ústavného súdu SR v tejto veci. Navrhovateľ v podaní taktiež navrhol doplniť dokazovanie. Navrhovateľ, ako sám uvádza, zadal objednávku na spracovanie znaleckého posudku, ktorý vyčíslí výšku vzniknutej škody v dôsledku skutočností opísaných v návrhu, za ktoré zodpovedá odporca. Vypracovaný znalecký posudok po jeho vyhotovení predloží súdu, pričom žiadal, aby o obsah tohto znaleckého posudku bolo doplnené dokazovanie vykonané v tomto konaní. V prípade ak ide o návrh agentúry ISTINA RS, na preukázanie skutočností, že postup exekučného súdu je nesprávny (v rozpore so zákonom), nechal navrhovateľ spracovať znalecký posudok znalcom v odbore 330000 - Právne vzťahy k cudzine, odvetví 330300 - Európske právo, ktorý zodpovie na otázky týkajúce sa interpretácie a aplikácie smernice Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 v nadväznosti na justičnú prax a záväznú judikatúru Súdneho dvora EÚ (posudzované otázky predstavujú podstatu argumentácie exekučného súdu pri vykonaní nesprávneho úradného postupu). Znalecký posudok navrhovateľ navrhol ako dôkaz so zásadnou povahou a žiadal, aby bol súdom po spracovaní vykonaný.

Tunajší súd uznesením č.k. 6C/283/2012-61 zo dňa 25.08.2014 návrh navrhovateľa na prerušenie konania zamietol.

Rozsudkom č.k. 6C/283/2012-63 zo dňa 25.08.2014 súd návrh navrhovateľa zamietol a nepriznal odporcovi náhradu trov konania.

Podaním doručeným súdu dňa 30.09.2014 podal navrhovateľ odvolanie proti uzneseniu č.k. 6C/283/2012-61 zo dňa 25.08.2014 a požiadal odvolací súd, aby napadnuté uznesenie zrušil a vrátil vec súdu na ďalšie konanie.

Podaním doručeným súdu dňa 06.10.2014 podal navrhovateľ odvolanie proti rozsudku č.k. 6C/283/2012-63 zo dňa 25.08.2014 a požiadal odvolací súd, aby napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu na ďalšie konanie.

Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č.k. 15Co/967/2014-142 zo dňa 23.09.2015 potvrdil uznesenie tunajšieho súdu č.k. 6C/283/2012-61 zo dňa 25.08.2014.

Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č.k. 15Co/968/2014-145 zo dňa 23.09.2015 zrušil rozsudok tunajšieho súdu č.k. 6C/283/2012-63 zo dňa 25.08.2014 a vrátil vec súdu na ďalšie konanie.

V odôvodnení okrem iného uviedol, že z písomne vyhotoveného rozsudku nevyplýva, aké a či vôbec nejaké dokazovanie sudca vykonal. Ak rozhodnutie neobsahuje takéto dôkazy, potom nie je zrejmé, z akých dôkazov pri rozhodovaní vychádzal. Rozhodnutie je však také všeobecné, nekonkrétne, že je zjavné, že súd pri rozhodovaní nevychádzal zo žiadnych dôkazov, len teoreticky polemizoval nad

podaným návrhom navrhovateľa a uplatnenými nárokmi. Podľa ust. § 132 O. s. p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Z rozhodnutia nevyplýva, že by dôkazy hodnotil jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti. Aj keď v zápisnici o pojednávaní súd uviedol, že vykonal dokazovanie pripojeným spisom 9Er/409/2005, z rozhodnutia nie je zrejmé, ako tento dôkaz vyhodnotil a čo z neho zistil. Odvolací súd dodal, že ide o podstatný dôkaz, od ktorého navrhovateľ odvodzuje svoje nároky, keď namieta porušenie lehoty. Nie je potom zistiteľné, ako konkrétne lehoty posudzoval a dospel k záveru, že neboli porušené. Z rozhodnutia nevyplýva, ktoré skutočnosti mal preukázané a ktoré nie vo vzťahu k namietanému porušeniu navrhovateľom.

Pokiaľ súd v zápisnici uviedol, že "oboznámil listinné doklady uvedené v spise", nie je zrejmé, ktoré dôkazy v skutočnosti naozaj vykonal. Ak zápisnica neobsahuje konkrétne dôkazy nepochybne individualizované a nezameniteľné, potom nemožno ani preskúmať, ktoré dôkazy súd vykonal a ktoré nie, resp. ktoré zobral za základ svojho rozhodnutia a ktoré nepovažoval za relevantné. Z ust. § 157 ods. 2 O. s. p. vyplýva povinnosť súdu odôvodniť rozsudok úvahami o jeho skutkových záveroch vo väzbe na hodnotenie dôkazov. Nie je dostatočné, ak odôvodnenie všeobecne odkazuje na obsah spisu. Vyžaduje sa konkrétne označenie dôkazu, z ktorého súd vyvodil svoje skutkové závery a súčasné uvedenie dôvodov, prečo nevykonal aj ďalšie navrhnuté dôkazy a aby účastník dostal odpoveď, ktorý právny predpis na danú vec aplikoval a ako, pričom nestačí všeobecná citácia ustanovení právnej normy.

Rozsudok neobsahuje žiadne skutkové závery a ani len zmienku o základných predpokladoch pre priznanie uplatnených nárokov, ktoré pri rozhodovaní mali byť prvoradé, pretože na základe uplatneného nároku sa mal súd zaoberať predpokladmi pre vznik škody. Pokiaľ nemal preukázaný nesprávny úradný postup, nebol dôvod bližšie sa zaoberať škodou. Je absurdný záver súdu, že návrhu nie je možné vyhovieť, a to už „prima facie“ (na prvý pohľad, pozn. odv. súdu), bez potreby dokazovania. Súd len na základe dokazovania náležite zisťuje skutkový stav, len samotné tvrdenie nepostačuje. Tento záver súdu je nelogický a v rozpore s vyššie citovanými ustanoveniami.

Podaním doručeným súdu dňa 12.02.2016 navrhovateľ ospravedlnil svoju neúčasť na vytyčenom pojednávaní a požiadal súd, aby vykonal pojednávanie v jeho neprítomnosti. K ospravedlneniu pripojil vyjadrenie k skutočnostiam uvádzaných odporcom. V podaní okrem iného uviedol, že namieta nejasnosť titulu na náhradu škody, keďže návrh jednoznačne vypovedá o tom, že exekučný súd nerozhodol o návrhu v zákonom predpokladanom čase a po uplynutí takto predpokladaného času bol po právne významný čas v konaní bezdôvodne nečinný, čím spôsobil zbytočné prietahy. Titul nároku je určený § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.. Ide o nesprávny úradný postup, pričom intenzita zásahu do práv a právom chránených záujmov navrhovateľa veľmi vysoká, z dôvodu kumulácie právnych skutočností vyvolávajúcich nesprávny úradný postup (porušenie povinnosti vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, nečinnosť a zbytočné prietahy v konaní). Odporca sa podľa navrhovateľa snaží ospravedlniť nesprávny úradný postup tým, že prenáša zodpovednosť zaň na navrhovateľa, ktorý sa podľa jeho názoru nedostatočne sťažoval na nečinnosť, pričom takáto premisa je v právnom štáte neprípustná s poukazom na článok 48 ods. 2 Ústavy SR v nadväznosti na § 6, 101 ods. 1 O.s.p. Preto je pre existenciu prietahov v konaní, porušenie povinností orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, ako aj pre nečinnosť súdu, právne irelevantné zaoberať sa typom a počtom urgencii a sťažnosťami. Napriek tomu faktom mal navrhovateľ vyvinúť enormné úsilie, aby docielil vecný posun v exekučnom konaní a primäl súd k vydaniu rozhodnutia, ktoré malo spočívať v 5 žiadostiach o informáciu o stave konania, kde mal namietať porušovanie svojich práv a žiadať súd o rozhodnutie. Z uvedeného výpočtu má vyplývať, že nečinnosť a neefektívna a nekoordinovaná činnosť súdu spôsobila navrhovateľovi ničím neodôvodnené problémy v jeho podnikateľskej činnosti a vytvorila v sfére jeho práv stav dlhotrvajúcej neistoty. Okrem toho žiadne prostriedky nápravy nemôžu konvalidovať časový aspekt konania. Právny prostriedok nápravy upravený v § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z.z. nemôže zaručiť potrebnú účinnosť vzhľadom na dĺžku konania. Napokon, keďže súd neuskutočnil žiadne efektívne a účinné riadiace opatrenia na odstránenie porušovania práv navrhovateľa, navrhovateľ podal sťažnosť na ústavný súd, ktorou sa domáhal ochrany základných práv a vyslovenia príkazu konať.

Navrhovateľ ďalej uviedol, že v súvislosti s procedúrou predbežného prerokovania nároku je v súlade so znením zákona č. 514/2003 Z.z. s poukazom na existujúcu judikatúru na naplnenie pojmu predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody postačujúce, že navrhovateľ podal žiadosť o jej prerokovanie. Tvrdenia odporcu o predčasnom podaní návrhu v spojení s popretím uplatneného nároku sú čisto

špekulatívne. Navrhovateľ ďalej popiera, že by akokoľvek maril predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Naopak odporca nevyňaložil žiadnu snahu na predbežné prerokovanie nároku, keďže trval na naplnení formalít.

Navrhovateľ dôvodil, že z hľadiska ochrany základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov nie je možné ústavnoprávne ospravedlniť žiaden zbytočný zásah do tohto práva a to bez ohľadu na to, ako dlho z hľadiska času pretrváva. Zásah do základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov neprestáva byť zásahom a nestáva sa ústavne konformným len preto, že jeho časová intenzita je nepomerne kratšia v porovnaní s iným zásahom, ktorý sa vyskytol v justičnej praxi. V právnom štáte, kde účinná ochrana základných práv a slobôd je jedným z fundamentálnych prvkov, je nanajvýš žiaduce, aby každé porušenie základného práva alebo slobody orgánom verejnej moci bolo zo strany súdneho orgánu ochrany ústavnosti deklarované a aby tak vo vzťahu k sťažovateľovi mohlo dôjsť k praktickému presadeniu satisfakčnej funkcie súdneho rozhodnutia a k preventívnemu pôsobeniu tohto rozhodnutia vo vzťahu k porušovateľovi. S poukazom na rozhodovaciu činnosť ústavného súdu SR (napr. I. ÚS 376/06, III. ÚS 90/07) prípadnú obranu okresného súdu, spočívajúcu vo vysokej pracovnej zaťažovanosti zákonného sudcu a vo vysokom počte spisov nemožno akceptovať.

Podľa zavedenej rozhodovacej praxe Ústavného súdu SR otázku existencie zbytočných prieťahov v konaní je aj v tomto prípade potrebné skúmať s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu a berúc do úvahy: 1. právnu a faktickú zložitnosť veci, 2. správanie sťažovateľov a 3. spôsob, akým v konaní postupoval okresný súd (obdobne napr. II. ÚS 74/97 alebo I. ÚS 70/98). Navrhovateľ tvrdí, že pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitnosť veci, exekučný súd prejednáva návrh oprávneného, ktorý nevykazuje znaky právnej a faktickej zložitosti. Súdu predložené listinné materiály, ako aj doterajšia rozhodovacia činnosť súdu, by mali byť predpokladom rýchleho rozhodnutia. Správanie sťažovateľa nemohlo v žiadnom prípade spôsobiť prieťahy. Naopak, jeho aktívna činnosť podporuje skoré rozhodnutie. S poukazom na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 201/2010 zo dňa 21.09.2010 možno analogicky konštatovať, že samotné prekročenie lehoty upravenej v § 44 ods. 8 Exekučného poriadku predstavuje bez ďalšieho zbytočný prieťah a v priemere k Dohovoru rozhodovanie súdu v čase, ktorý nie je primeraný. Navrhovateľ ďalej tvrdí, že po zohľadnení okolností daného prípadu je potrebné dospieť k názoru, že doterajším postupom exekučného súdu v exekučnom konaní došlo k zbytočným prieťahom. Pritom je potrebné poukázať najmä na skutočnosť, že objektívne neexistuje prekážka, na ktorú by sa exekučný súd mohol odvolávať v súvislosti s tvrdením o nemožnosti rozhodnúť o zmene exekútora v zákonom stanovenej dobe. Celková doba rozhodovania o návrhu oprávneného na zmenu exekútora nemôže byť podľa názoru navrhovateľa akceptovateľná.

V danom prípade má byť teda podstatné to, že k zmene exekútora viedli navrhovateľa poznatky o nekonaní alebo nesústreďenom konaní pôvodného exekútora. Neplatí teda ako uviedol odporca, že nemohlo teda dôjsť k vzniku materiálnej škody, pretože pôvodný súdny exekútor mohol pokračovať vo vymáhaní pohľadávky. Naopak, včasné rozhodnutie súdu o zmene exekútora mohlo zabrániť vzniku majetkovej škody na strane navrhovateľa.

Navrhovateľ ďalej uviedol, že s poukazom na rozhodnutia Ústavného súdu SR má okresný súd právomoc rozhodnúť ako o škode spôsobenej nesprávnym úradným postupom a teda má právomoc skúmať aj okolnosti s tým súvisiace.

K otázke preukázania majetkovej škody navrhovateľ uviedol, že preukázal vznik škody označením dôkazov preukazujúcich nesprávny úradný postup súdu, pričom nie je možné reálne predpokladať, že nesprávny úradný postup súdu nemal na majetok a aktivity navrhovateľa žiaden vplyv, keďže súd rozhodoval neprimerane dlho o návrhu navrhovateľa, pričom čas navyše pri hospodárskych aktivitách niečo stojí. Nečinnosť súdu spôsobila inter alia zmenu v pracovných aktivitách zamestnancov navrhovateľa (práca navyše) a v administratívnych postupoch (úkony navyše) navrhovateľa a to v smere zvýšenia objemu prác a postupov. V hraničných prípadoch vyššie uvedené skutočnosti znamenali nutnosť prijať nových zamestnancov na pokrytie zvýšeného objemu prác. Dôsledkom je zníženie majetku na strane navrhovateľa. Okrem iného vznik škody preukazujú aj listinné doklady založené v exekučnom spise, ktoré sú dokumentmi vytvorenými navrhovateľom a sú zároveň svojím obsahom urgenciou konania. Ide o dôkaz vzniku škody, pretože vyhotovenie dokumentu a jeho zaslanie bolo spojené s reálnym finančným výdajom.

Navrhovateľ sa v tomto konaní nedomáha náhrady majetkovej škody, ktorá by predstavovala znížený výťažok exekúcie. Navrhovateľ si ako náhradu majetkovej škody uplatňuje náklady, ktoré mu vznikli v priamej príčinnej súvislosti s nekonaním exekučného súdu. Ak by súd bol včas rozhodol, nemusel by sa navrhovateľ prostredníctvom svojich zamestnancov venovať urgenciám, sťažnostiam, evidencii prípadov kde nebolo rozhodnuté atď.. Pre toto konanie nie je vôbec významná skutočnosť, či exekúcia ďalej prebiehala prostredníctvom pôvodného súdneho exekútora, dokonca ani fakt, ako bolo o návrhu navrhovateľa rozhodnuté, keďže toto nemohlo ovplyvniť činnosť navrhovateľa v snahe dosiahnuť rozhodnutie o jeho návrhu na zmenu súdneho exekútora. Práve v tejto činnosti navrhovateľa však spočíva vzniknutá škoda.

Podľa názoru navrhovateľa spadá jeho nárok uplatnený v predmetnom konaní do rámca vecí v zmysle § 136 O.s.p., kde ustálenie výšky škody je spojené s nepomernými ťažkosťami, resp. do rámca vecí, kde pojem nepomerné ťažkosti je naplnený aj vtedy, ak je síce výška zistiteľná, avšak uplatňovaný nárok je nepatrný vo vzťahu k nákladom potrebným na jeho zistenie. Pokiaľ však súd nebude mať spoľahlivo preukázanú výšku škody navrhol, aby v konaní bol na zodpovedanie otázky výšky škody ustanovený znalec. Pokiaľ sa však ukáže, že by náklady na vypracovanie znaleckého posudku boli vo vzťahu k výške uplatňovaného nároku neprimerane vysoké, navrhuje, aby súd pri určení výšky škody postupoval podľa § 136 O.s.p.

Navrhovateľ predložil súdu znalecký posudok č. X/XXXX, ktorý dňa 17.01.2014 vypracoval znalecký ústav vo veci stanovenia majetkovej škody spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s.r.o., pričom táto majetková škoda je predmetom tohto súdneho konania. Predmetný znalecký posudok je založený na tunajšom súde pri konaní vedenom pod sp.zn. 3C/125/2012. Predmetný znalecký posudok je dôkazom preukazujúcim minimálnu výšku spôsobenej škody. V zmysle znaleckého posudku je teda nepochybné, že majetková škoda v každom konkrétnom individuálnom prípade neskorého rozhodovania o zmene súdneho exekútora dosahuje hodnotu minimálne 31,68 Eur.

Na podporu svojho nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch poukázal navrhovateľ na rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sú pre všeobecný súd záväzné z dôvodu viazanosti Slovenskej republiky Európskym dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Tvrdí, že ustálená rozhodovacia prax Ústavného súdu je akceptovateľným ukazovateľom hodnoty pri stanovovaní výšky nemajetkovej ujmy v súvislosti s porušením základného práva. Rozhodovacia prax poukazuje na ekonomické a spoločenské podmienky, pri ktorých vznikajú jednotlivé rozhodnutia a ako taká je preto akceptovaná v podobe „všeobecných pomerov obyvateľov v Slovenskej republike“ aj v rozhodovacej praxi Európskeho súdu pre ľudské práva. Všeobecné pomery majú vypovedaciu hodnotu takej intenzity, že nemôžu byť pri rozhodovaní všeobecného súdu ignorované. Poznajúc uvedené fakty naviazal navrhovateľ vyčíslenie nemajetkovej ujmy na všeobecné pomery. Subjektívne by však vždy očakával čo najvyššiu sumu odškodnenia nemajetkovej ujmy, svoj subjektívny pohľad napriek tomu limitoval práve všeobecnými pomermi. Navrhovateľ jednoznačne preukázal, že konštatovanie porušenia práv nie je v danej veci dostačujúce na dosiahnutie spravodlivosti a to predloženou argumentáciou dokumentujúcou intenzitu, rozsiahlosť a komplexnosť následkov vyvolaných porušením práv.

Navrhovateľ nesúhlasil s názorom odporcu, ktorý súd žiadal, aby pri rozhodovaní o nároku navrhovateľa uplatnil § 3 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. (ďalej aj Občiansky zákonník alebo O.z.). Navrhovateľ nesúhlasil s negatívnym vykresľovaním jeho podnikateľských aktivít. Celá podnikateľská aktivita navrhovateľa je prísne regulovaná tak vnútroštátnym právom, tak aj predpismi Európskej únie. Navrhovateľ ďalej uviedol, že zodpovednosť za škodu pri výkone verejnej moci v žiadnom prípade nemožno podriaďiť pod občianskoprávne vzťahy, teda uvedený právny vzťah nemožno podriaďiť pod § 3 ods. 1 O.z., aj s poukazom na § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z.. Navrhovateľ považuje za nemorálne, aby sa štát poukazovaním na dobré mravy snažil zbaviť zodpovednosti za škodu, ktorú spôsobil. Štát má všetky prostriedky, aby jasne zrozumiteľne a jednoznačne vystaval systém, jednak ochrany individuálnych práv, ako aj systém náhrady škody, ktorú spôsobí nesprávnym úradným postupom. Keďže tento vybudovaný systém mu neumožňuje zbaviť sa zodpovednosti, „naťahuje“ na tieto výsostne verejné vzťahy aj ustanovenia súkromného práva, a to všetko v snahe neniesť zodpovednosť za porušenie povinností vlastných orgánov.

Vo vzťahu k vyjadreniam odporcu ohľadom príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou alebo nemajetkovou ujmov navrhovateľ uviedol, že k vzniku majetkovej škody, resp.

nemajetkovej ujmy by nebolo došlo, ak by súd rozhodnutie vydal včas v zákonom stanovenej lehote. Príčina a následok sú tak zrejmé, ich spojenie je priame, bezprostredné a neprerušené.

K podaniu navrhovateľ pripojil znalecký posudok č. X/XXXX, ktorý má preukazovať výšku majetkovej škody, ktorá mala byť spôsobená nesprávnymi úradnými postupmi a nezákonnými rozhodnutiami okresných súdov Slovenskej republiky v exekučných konaniach a to najmä v súvislosti s porušovaním zákonných lehôt a nečinnosťou či zbytočnými prietiahmi v exekučnom konaní pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie alebo pri rozhodovaní o zmene súdneho exekútora.

Súd pojednávajúce dňa 15.02.2016 vykonal v neprítomnosti účastníkov konania.

Odporca sa z neúčasti na pojednávaní ospravedlnil a súhlasil, aby súd pojednávajúce vykonal v jeho neprítomnosti. Trval na tom, aby súd návrh ako nedôvodný zamietol.

Navrhovateľ tiež ospravedlnil svoju neúčasť v konaní z dôvodu hospodárnosti, pričom požiadal súd, aby vykonal pojednávanie v jeho neprítomnosti a tiež žiadal, aby súd jeho návrhu v plnom rozsahu vyhovel.

Súd vykonal dokazovanie oboznámením návrhu, pripojeného spisu Okresného súdu Brezno, sp. zn. 9Er/409/2005, písomných vyjadrení účastníkov konania a listinných dokladov uvedených v spise presne špecifikovaných v zápisnici o pojednávaní tunajšieho súdu zo dňa 15.02.2006.

Na základe vykonaného dokazovania súd zistil v podstate tento skutkový stav :

V rámci konania vedeného pod sp. zn. 9Er/409/2004 bola dňa 09.05.2005 doručená žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na podklade notárskej zápisnice sp.zn. N 219/05, NZ 2751/05. Tunajší súd následne dňa 07.06.2005 vydal poverenie č. XXXX XXXXXX na vykonanie exekúcie na podklade notárskej zápisnice sp. zn. N 219/05, NZ 2751/05, ktorým poveril súdneho exekútora Mgr. Vladimíra Cipára vymožením pohľadávky v exekučnom konaní. Podaním zo dňa 05.10.2010, doručeným dňa 06.10.2010, podal oprávnený návrh na zmenu exekútora a požiadal súd, aby poveril vykonaním exekúcie súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, PhD.

Podaním zo dňa 16.08.2011 upovedomil súd oprávneného o skutočnosti, že s poukazom na nález Ústavného súdu SR č. k. III. ÚS 322/2010-37 zo dňa 13.04.2011 bolo zistené, že skutočnosť, že súdny exekútor bol zamestnancom účastníka je okolnosťou vylučujúcou ho z vykonávania exekúcie v zmysle § 30 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z.z. (ďalej aj exekučný poriadok).

Uznesením č. k. 9Er/409/2005-20 zo dňa 21.10.2011 vo výroku I. vyhlásil exekúciu za neprípustnú a vo výroku II. rozhodol o zastavení exekúcie. V rámci uznesenia súd konštatoval, že notárska zápisnica, na podklade ktorej sa oprávnený domáha nároku voči povinnému, nie je spôsobilým exekučným titulom, nakoľko odporuje zákonu, konkrétne ustanoveniam § 22 ods. 2, a § 574 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

Podaním doručeným súdu dňa 15.11.2011 podal oprávnený odvolanie proti uzneseniu tunajšieho súdu. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č. k. 41CoE/11/2012-30 zo dňa 01.02.2012 potvrdil uznesenie č. k. 9 Er/409/2005-20 zo dňa 21.10.2011.

Súd pri rozhodovaní postupoval najmä podľa týchto zákonných ustanovení :

Podľa § 119 ods. 1 O.s.p., pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov.

Podľa § 120 ods. 1 O.s.p., účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci

Podľa § 121 O.s.p., netreba dokazovať skutočnosti všeobecne známe alebo známe súdu z jeho činnosti, ako aj právne predpisy uverejnené alebo oznámené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky a právne záväzné akty, ktoré boli uverejnené v Úradnom vestníku Európskych spoločenstiev a v Úradnom vestníku Európskej únie.

Podľa § 9 ods. 1 zákona 514/2003 Z.z., štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy Slovenskej republiky a postup alebo výsledok postupu vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky.

Podľa § 9 ods. 2 zákona 514/2003 Z.z., pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prietahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

Podľa § 17 ods. 2 zákona 514/2003 Z.z., v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 17 ods. 3 písm. a) zákona 514/2003 Z.z., výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje.

Podľa § 62 ods. 1 zákona 757/2004 Z.z., sťažnosť môže podať účastník konania alebo strana v konaní. Sťažnosť na postup súdu môže smerovať proti porušovaniu práva na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo porušovaniu zásad dôstojnosti súdneho konania sudcami, súdnymi úradníkmi alebo zamestnancami súdu, ktorí plnia úlohy pri výkone súdnictva.

Podľa § 44 ods. 11 zákona č. 233/1995 Z.z. (ďalej aj exekučný poriadok), súd v rozhodnutí o zmene exekútora podľa odseku 10 zároveň vykonaním exekúcie poverí exekútora, ktorého navrhne oprávnený, a vec mu postúpi spolu s exekučným spisom súdneho exekútora, ktorý bol vykonaním exekúcie pôvodne poverený. Účinky pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zostávajú zachované. Trovy exekúcie pôvodného exekútora sa vypočítajú tak, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie.

Súd v prvom rade konštatuje, že nárok na náhradu škody a na náhradu nemajetkovej ujmy uplatnený navrhovateľom mal vzniknúť ako zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú súdom pri výkone jeho právomocí v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov.

V zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. zodpovednosť štátu voči poškodenému subjektu môže nastať buď na základe nezákonného rozhodnutia, na základe nezákonného zatknutia, zadržania alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe alebo nesprávnym úradným postupom.

Štát zodpovedá aj za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup zákon považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní, alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb (§ 9 uvedeného zákona).

Možno konštatovať, že navrhovateľ si celkom zjavne uplatnil náhradu škody aj náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., a to v dôsledku nesprávneho úradného postupu (zbytočné prieskumy, nerozhodnutie v zákonom stanovenej lehote) exekučného súdu v jednotlivých exekučných konaniach, kde navrhovateľ vystupoval ako oprávnený a vymáhal svoje pohľadávky voči svojim dlžníkom z uzavretých úverových zmlúv. Výška škody aj výška nemajetkovej ujmy je zo strany navrhovateľa vyčísľovaná vždy ako dôsledok toho, že exekučný súd nedodrжал zákonom stanovenú 30 dňovú lehotu, v ktorej je inak potrebné buď vyhovieť návrhu na zmenu súdneho exekútora alebo zamietnuť návrh na zmenu súdneho exekútora.

Po preskúmaní dôvodov a argumentácie uvedenej v návrhu, súd konštatuje, že nie je možné návrhu vyhovieť, a to už prima facie, bez potreby dokazovania, resp. na základe notorií vo vzťahu k navrhovateľovi a jeho podnikateľskej činnosti.

Súd považuje za potrebné poznamenať, že znalecký posudok č. X/XXXX predložený navrhovateľom nevypočítava konkrétnu škodu, ktorá by v konkrétnom prípade navrhovateľovi postupom súdu vznikla, ale len jej všeobecnú hodnotu, ktorá je následne matematicky prepočítaná na jedno konanie a ktorá sa diferencuje len podľa dôvodu vzniku škody uvádzaného navrhovateľom (nevydanie poverenia v lehote, nerozhodnutie o zmene súdneho exekútora v lehote). Je potrebné poznamenať, že s ohľadom na závery, ku ktorým súd dospel v ďalšej časti rozsudku na základe vykonaného dokazovania, t.j. postupom súdu ani nemohla vzniknúť škoda, na závery uvedené v predmetnom znaleckom posudku ani neprihliadal.

Z argumentácie navrhovateľa vyplýva, že vzniknutá majetková ujma spočíva v účelne vynaložených nákladoch spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky za obdobie, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. V prípade každej exekučnej veci vyčísľil navrhovateľ tieto náklady na 70,- Eur, ktoré boli vynaložené prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému, ďalej na 40,- Eur za udržiavanie a správu informačného systému, 50,- Eur za administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom napokon na 15,- Eur za administratívne spracovanie textov urgencií voči exekučnému súdu a publikačné výdaje spojené s ich vyhotovením, ako aj za poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde.

Nemajetkovú ujmu navrhovateľ zdôvodnil svojimi legitímnymi očakávaniami, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Podľa navrhovateľa, keďže súd takto nepostupoval, vyvolal riziko zániku povinného, riziko zmerania účelu exekučného konania pre stratu kontaktu s povinným a napokon riziko insolvenčného povinného. Navrhovateľ okrem toho mohol v prípade včasného zamietnutia žiadosti včas a efektívne uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k zabezpečeniu vymožitelnosti jeho pohľadávky a príslušenstva získaním náhradného exekučného titulu. Vzniknutú situáciu nie je možné reštituovať a napraviť, čo u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u majiteľov navrhovateľa vyvolalo pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti. Došlo k zániku ďalších plánovaných podnikateľských aktivít navrhovateľa, ovplyvnené boli jeho ďalšie podnikateľské postupy, vznikla neistota v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane navrhovateľa a jeho majiteľov.

Za adekvátnu náhradu považuje navrhovateľ sumu, ktorá zodpovedá dĺžke času jednotlivých exekučných konaní a dobe zbytočných prieskumov súdu, pričom za každý mesiac omeškania je primeranou náhrada vo výške 55,32 Eur, resp. za rok náhrada vo výške 663,88 Eur. Pri výpočte vychádzal navrhovateľ z rozhodovacej praxe Ústavného súdu SR, ako je to uvedené vyššie.

K tvrdenej materiálnej ujme súd konštatuje, že navrhovateľ vyčíslením a charakteristikou účelne vynaložených nákladov mienil vznik skutočnej škody, t. j. ujmy v dôsledku zmenšenia jeho majetku v zmysle § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Problematickými v tomto prípade sú dva aspekty tvrdení navrhovateľa. Prvým je vyčíslenie nákladov vo vzťahu ku konkrétnej exekučnej veci, druhým potom príčinná súvislosť ich vzniku. Pri nákladoch navrhovateľa celkom zrejme nejde o ich presné vyčíslenie zodpovedajúce skutočnosti v zmysle kauzálnej väzby na tvrdené prieskumy v konkrétnom exekučnom konaní, ale len o paušalizovanú sumu vyčíslenú neznámym spôsobom z neznámych východiskových hodnôt bez ohľadu na to, či pri uplatňovaní konkrétneho nároku v exekučnom konaní došlo k prieskumom

v určitom časovom rozsahu, s určitým počtom potrebných podaní na súd, reakcií na výzvy alebo rozhodnutia súdu, a teda s potrebou konkrétneho množstva a rozsahu administratívnych prác, úkonov, výdajov na poštovné, a podobne. Napríklad takzvané udržiavanie a správa informačného systému ohodnotené k jednej exekučnej veci sumou 40,- Eur je zrejmu paušalizáciou, ale aj právnym nezmyslom vo vzťahu k atribútom zodpovednosti za škodu v zmysle občianskoprávných predpisov (protiprávne konanie, škoda, priama príčinná súvislosť). Súd nemôže prijať argumentáciu navrhovateľa v tom zmysle, že náklady, ktoré vyčíslil, boli priamo spôsobené konaním alebo nekonaním exekučného súdu. Medzi vznikom tých nákladov, ktoré navrhovateľ uviedol a konaním, resp. nekonaním súdu nie je žiadna priama súvislosť, ktorú by navrhovateľ vysvetlil a právne zdôvodnil. V tomto ohľade sa súd plne stotožnil s argumentáciou odporcu a uzavrel, že zdôvodnenie aj spôsob výpočtu majetkovej škody navrhovateľa v zmysle návrhu je neprípustné, a nemožno mu preto vyhovieť.

Problematickým je aj právne zdôvodnenie tohto nároku vo vzťahu ku konkrétnej exekučnej veci a najmä vo vzťahu k tvrdenému nesprávnemu úradnému postupu súdu. V zmysle § 58 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. súd zastaví exekúciu na návrh alebo aj bez návrhu. Z vyššie uvedeného zákonného ustanovenia s ohľadom na jestvujúce právne predpisy, počnúc medzinárodnou úpravou spotrebiteľského práva (smernica č. 93/13/EHS) cez ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka vyplýva povinnosť exekučného súdu v priebehu celého exekučného skúmať existenciu podmienok vedúcich v zmysle § 57 zákona č. 233/1995 Z. z. k zastaveniu prebiehajúcej exekúcie. V danom prípade bol súd povinný aj v priebehu exekučného konania preskúmať exekučný titul, notársku zápisnicu, na podklade ktorej bola predmetná exekúcia vykonávaná. Súd je povinný ex offo podrobiť notársku zápisnicu skúmaniu z hľadiska ochrany spotrebiteľa, pričom prioritná je dôslednosť takéhoto skúmania, nie 30 dňová lehota stanovená na rozhodnutie o zmene súdneho exekútora. Jej nedodržanie nemôže mať za následok nesprávny úradný postup, ak si súd splnil povinnosť uvedeného riadneho preskúmania exekučného titulu. Tunajší súd poukazuje na ustanovenie § 44 ods. 8 a 9 Exekučného poriadku, z ktorého je zrejme, že pôvodný súdny exekútor vykonáva úkony exekučného konania až do času rozhodnutia súdu o zmene súdneho exekútora, resp. do doručenia uznesenia o zmene súdneho exekútora pôvodnému exekútorovi. To znamená, že v súvislosti s nerozhodnutím súdu v lehote 30 dní nemohlo dôjsť k vzniku žiadnej materiálnej škody; pôvodný súdny exekútor mal a mohol pokračovať vo vymáhaní pohľadávky, na ktorú mal poverenie s ohľadom na zachovanie continuity konania. Skutočnosť uvedená navrhovateľom, že k podaniu návrhu na zmenu exekútora viedli navrhovateľa poznatky o jeho nekonaní nebola v rámci celého konania nijako preukázaná.

Odhliadnuc od uvedeného, v prípadoch podozrenia, že exekučný súd nekonal o návrhoch navrhovateľa ako oprávneného na zmenu súdneho exekútora navrhovateľovi nič nebránilo využiť prostriedok nápravy, ktorým bolo podanie sťažnosti predsedovi príslušného súdu proti porušovaniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa § 3 ods. 7 v spojení s § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch. Ak navrhovateľ tento prostriedok nápravy nevyužil, zanedbal svoju všeobecnú preventívnu povinnosť podľa ustanovenia § 415 zákona č. 40/1964 Zb., keďže si nepočínal tak, aby nedošlo k škode na jeho majetku. Aj v zmysle judikatúry Ústavného súdu SR nedodržanie lehoty stanovenej zákonom nie je automaticky aj porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov; je potrebné prihliadať na všetky okolnosti konkrétnej veci. V tomto ohľade sa súd plne stotožnil s argumentáciou odporcu a konštatuje, že aj toto odôvodnenie majetkovej škody navrhovateľa v zmysle návrhu je neprípustné, a nemožno mu preto vyhovieť.

Ustanovenie § 9 ods. 2 jednoznačne stanovuje, že pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prieťahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. V prípade, ak navrhovateľ žiadnym z vyššie uvedených podkladov nevyhnutým pre uplatnenie jeho práva nedisponuje, nie je možné jeho nároku vyhovieť.

Pri nemajetkovej ujme súd musí opätovne poukázať na neprípustnú paušalizáciu náhrady, ktorá vychádza z rozhodovacej praxe nášho Ústavného súdu. Tento nedostatok by však mohol byť v konaní konvalidovaný, ak by dokazovaním mohol súd dospieť k možnosti konkretizácie následkov vo vzťahu ku konkrétnemu exekučnému konaniu a pochybeniam súdu. Výška náhrady totiž vždy spočíva v úvahe súdu, vychádza zo subjektívnych poznatkov, zhodnocovania jednotlivých okolností, atď. Presná suma náhrady sa nedá vypočítať exaktným spôsobom a s konečnou platnosťou ju môže určiť až súd. Závažnejším pochybením sú však tvrdenia navrhovateľa o legitímnych očakávaníach a zmarených podnikateľských plánoch a aktivitách, frustrácii, úzkosti a pocitu nespravodlivosti. Súd musí pri tomto nároku v zmysle § 17 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z. z. zohľadňovať osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k nej došlo, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a napokon závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Notorietou je už v súčasnosti osoba navrhovateľa aj jeho obchodné praktiky vo vzťahu k spotrebiteľom, ktorým poskytoval úvery. Mnohokrát došlo pri ich skúmaní súdom alebo orgánmi Európskej únie (komisia, ESLP) ku konštatovaniu rôznych zákonu odporujúcich postupov, ktorými navrhovateľ vyvolal stav nerovnováhy v právach účastníkov úverových zmlúv v neprospech spotrebiteľov. Obsahom úverovej zmluvy, ale najmä všeobecnými podmienkami poskytovania úveru, ktoré navrhovateľ klientom predkladal a ktoré boli vopred zostavenými formulárovými zmluvami a zmluvnými podmienkami, stanovoval neprimeranú odplatu za úver, neprimerane vysoké sankcie za porušenie podmienok splácania, nevýhodné podmienky pri predčasnom splatení úveru, atď. V neposlednom rade klientom zásadným spôsobom sťažil uplatnenie ich spotrebiteľských práv a rozhodovanie sporov presunul na rozhodcovské súdy (bez možnosti odmietnuť takúto zmluvnú podmienku spotrebiteľom), ktoré sa aj pri skúmaní Európskej komisie javili ako predpojaté a neuplatňujúce právne predpisy na ochranu spotrebiteľa, resp. vyvinul snahu o obídenie práv spotrebiteľa cestou notárskych zápisníc, ktoré obchádzali ustanovenie § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Pokiaľ notárska zápisnica nie je vykonateľný exekučný titul, je exekúcia neprípustná, čo je dôvod na zastavenie exekučného konania (I. ÚS 151/2011 <aspi://module='JUD'&link='JUD75126SK'&ucin-k-dni='30.12.9999'> a I. ÚS 155/2011 <aspi://module='JUD'&link='JUD75252SK'&ucin-k-dni='30.12.9999'>). Najdôležitejšou náležitosťou notárskej zápisnice ako exekučného titulu je súhlas povinnej osoby s vykonateľnosťou notárskej zápisnice. Ak niekto ako zástupca vysloví za povinnú osobu takýto súhlas napriek tomu, že nie je oprávnený za ňu konať, nejde o súhlas povinnej osoby. Zastupovať iného nemôže ten, záujmy ktorého sú v rozpore so záujmami zastúpeného (§ 22 ods. 2 <aspi://module='ASPI'&link='40/1964 Zb. %252322'&ucin-k-dni='30.12.9999'> Občianskeho zákonníka); o taký prípad ide tiež vtedy, keď určitý nebankový subjekt má vopred vytypovaného „zástupcu“ druhej zmluvnej strany, následné úkony ktorého sledujú nie záujmy ním zastupovanej zmluvnej strany, ale záujmy nebankového subjektu. Dohoda o zastúpení je v tomto prípade neplatná (§ 39 <aspi://module='ASPI'&link='40/1964 Zb. %252339'&ucin-k-dni='30.12.9999'> Občianskeho zákonníka), preto je absolútne neplatný aj Mgr. T. K. udelený „súhlas“ s vykonateľnosťou notárskej zápisnice, v dôsledku čoho chýba podstatná náležitosť jej materiálnej vykonateľnosti (§ 41 ods. 2 písm. c) Exekučného poriadku).

Posledný uvedený aspekt sa odrazil na počte rozhodcovských rozsudkov, notárskych zápisníc ktoré boli ako exekučný titul predložené s návrhom na vykonanie exekúcie a žiadosťou súdneho exekútora na súdy v enormnom počte. Nevyhnutné individuálne skúmanie podmienok, za ktorých bola rozhodcovské konanie medzi účastníkmi zmlúv dojednané, spôsobilo vyššiu časovú náročnosť, resp. skúmanie notárskych zápisníc, potrebu výziev voči navrhovateľovi na doplnenie listín a v mnohých prípadoch zastavenie prebiehajúcich exekučných konaní, resp. zamietnutí žiadostí na vydanie poverenia s tým, že vykonaným prešetrovaním exekučných súdov bolo zistené, že predmetný rozhodcovský rozsudok nepredstavuje spôsobilý exekučný titul.

Nie je súdu celkom zrejmé, aké mal navrhovateľ očakávania vo vzťahu k predmetným exekučným konaniam, keď legitímnymi by boli vo vzťahu k rýchlemu a zároveň správne postupu súdu len v prípade, že by z jeho strany nedochádzalo k zneužívaniu práva, namiesto férovej spotrebiteľskej politiky, t.j. primeraných úrokových sadzieb, primeraných sankcií, umožnenia odmietnuť ponúkané rozhodcovské konanie, príp. výber takého rozhodcovského súdu, ktorý je oboznámený so spotrebiteľským právom a aj ho uplatňuje, nezneužívania inštitútu notárskych zápisníc ako exekučného titulu. Skutočnosť bola taká, že v dôsledku množiacich sa nekalých podnikateľských praktík rôznych subjektov poskytujúcich úvery štátne orgány vrátane súdov takmer na každej mocenskej úrovni museli (a stále musia) vynakladať

enormné úsilie na dosiahnutie efektívnej ochrany práv spotrebiteľov. Ak takéto subjekty zahltili súdy svojimi podaniami a uplatnili si svoje práva vyplývajúce aj z vyššie uvedených nekalých praktík, potom ich reálne očakávania museli obsahovať aj vedomie rizík, ktoré z toho vyplývajú.

Podobné je možné konštatovať aj k pocitom frustrácie, úzkosti a pocitu nespravodlivosti navrhovateľa, resp. jeho štatutárov či majiteľov vo vzťahu k postupu exekučného súdu. Súd uznáva, že frustrované sa môže cítiť aj ten podnikateľ, ktorý nekonal férovo, ale rozhodne to nemôže byť pripisované na vrub jeho spotrebiteľa alebo štátu.

Exekučný súd rozhodne o zmene exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora. Zámerom tejto lehoty je zefektívnenie exekučného konania a snaha dosiahnuť, aby poverenie na vykonanie exekúcie nebolo zdržiavané nečinnosťou exekučného súdu. Treba však uviesť, že táto lehota je pre súd záväzná len do tej miery, že jej nedodržanie by mohlo byť označené za zbytočný prieťah a jej podstatné prekročenie by sa prípadne mohlo skúmať aj v rámci disciplinárnej zodpovednosti konkrétneho sudcu. Preto na záver o zbytočných prieťahoch pri tomto postupe súdu spravidla nebude stačiť len prekročenie 30 dňovej lehoty, ale aj ďalšie relevantné okolnosti prípadu (správanie oprávneného, jeho súčinnosť, iné procesné prekážky, nečinnosť alebo neefektívna činnosť súdneho exekútora) vrátane ďalšieho priebehu konania, postupu exekútora a exekučného súdu.

Súd tiež konštatuje, že navrhovateľom tvrdené omeškania tunajšieho súdu s rozhodnutím o zmene súdneho exekútora, čím malo dôjsť k porušeniu ustanovenia § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z., nezodpovedá skutočnému stavu.

V rámci konania vedeného pod sp. zn. 9Er/409/2004 bola dňa 09.05.2005 doručená žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na podklade notárskej zápisnice sp. zn. N 219/05, NZ 2751/05. Tunajší súd následne dňa XX.XX.XXXX vydal poverenie č. XXXX XXXXXX na vykonanie exekúcie na podklade notárskej zápisnice sp. zn. N 219/05, NZ 2751/05, ktorým poveril súdneho exekútora Mgr. Vladimíra Cipára vymožením pohľadávky v exekučnom konaní. Podaním zo dňa 05.10.2010, doručeným súdu dňa 06.10.2010, podal oprávnený návrh na zmenu exekútora a požiadal súd, aby poveril vykonaním exekúcie súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, PhD. Podaním zo dňa 16.08.2011 upovedomil súd oprávneného o skutočnosti, že s poukazom na nález Ústavného súdu SR č.k. III. ÚS 322/2010-37 zo dňa 13.04.2011 bolo zistené, že skutočnosť, že súdny exekútor bol zamestnancom účastníka je okolnosťou vylučujúcou ho z vykonávania exekúcie v zmysle § 30 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z.z. (ďalej aj exekučný poriadok). Uznesením č. k. 9Er/409/2005-20 zo dňa 21.10.2011 vo výroku I. vyhlásil exekúciu za neprípustnú a vo výroku II. rozhodol o zastavení exekúcie. V rámci uznesenia súd o. i. konštatoval, že notárska zápisnica, na podklade ktorej sa oprávnený domáha nároku voči povinnému, nie je spôsobilým exekučným titulom, nakoľko odporuje zákonu, konkrétne ustanoveniam § 22 ods. 2, a § 574 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Podaním doručeným dňa 15.11.2011 podal oprávnený odvolanie proti uzneseniu tunajšieho súdu. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č. k. 41CoE/11/2012-30 zo dňa 01.02.2012 potvrdil uznesenie č. k. 9Er/409/2005-20 zo dňa 21.10.2011. Z vyššie uvedených skutočností teda vyplýva, že exekučný súd v navrhovateľom uvádzanom časovom horizonte od 06.10.2010 (deň doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora) do 21.10.2011 (kedy súd rozhodol o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a jej zastavení) vykonával právne relevantné úkony potrebné pre posúdenie exekučného titulu uplatneného oprávneným v exekučnom konaní.

Súd preto vychádzajúc zo zásady, že z nepráva nemôže vzniknúť právo, neuznal argumenty navrhovateľa a uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy považuje za nedôvodný. Z dôvodu hospodárnosti konania súd neskúmal ďalšie okolnosti tvrdené sporovými stranami ani nevykonával ďalšie dokazovanie vo veci. Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností súd návrh ako nedôvodný zamietol.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. V spore úspešný odporca si vo svojom písomnom vyjadrení síce uplatnil náhradu trov konania, avšak tieto bližšie nevyčíslil a zo súdneho spisu ani žiadne vzniknuté trovy nevyplývajú. Preto súd rozhodol tak, že odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je možné podať odvolanie v lehote 15 dní od jeho doručenia, písomne v dvoch vyhotoveniach prostredníctvom podpísaného súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p.,
- konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O.s.p.),
- rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá právoplatné a vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. (Exekučný poriadok).